

United Nations
Nations Unies

International
Criminal Tribunal
for the former
Yugoslavia

Tribunal Pénal
International pour
l'ex-Yugoslavie

7.107 02082688

ATTESTATION BY THE PRESIDING OFFICER PURSUANT TO
RULE 92 BIS(B)

I, CHUQING CHEN Presiding Officer appointed by the Registrar of the International Criminal Tribunal for the Former Yugoslavia on 3 July 2001 pursuant to Rule 92 bis of the Rules of Procedure and Evidence, with the assistance of a certified interpreter certify;

that on 27 July 2001 in Police Station, Sanski Most, BiH (from 8:20am - 9:40am)

the following person appeared:

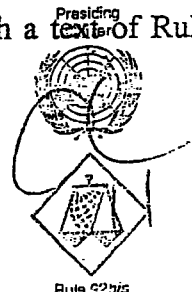
Surname, First Name(s): Hadžić Bajro Smajo

Date and Place of Birth: 15.07.1933 Pihovo

Identity-, or Passport No.: [REDACTED]

Habitual Residence: _____

- that in the attached statement dated 28.08.97 & 27.07.2001 and certified by the undersigned on 27 July 2001 the said Hadžić Bajro Smajo is identified as his (her) author;
- that Hadžić Bajro Smajo was provided with a version of the said statement in a language that he (she) understands;
- that Hadžić Bajro Smajo was informed, in a language that he (she) understands, by the Presiding Officer that if the contents of the written statement are not true to the best of his (her) knowledge and belief then he or she may be subject to proceedings for giving false testimony;
- that Hadžić Bajro Smajo was provided with a text of Rule 91 of the Rule of Procedure and Evidence, in a language he (she) understands;

Rule 92bis

• that no pressure was brought to bear on the witness and that he (she) voluntarily signed the attached declaration dated 27 July 2001

• that the following persons were present during the said declaration:

Thomas Ackheim, Investigator;

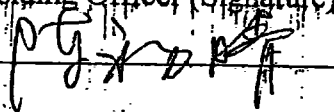
Samir Muhamedovic, interpreter;

1. The witness is not able to read the statement and asks to have it read out for him.
2. Interpreter reads out the statement in BCS and takes note if witness expresses opinion. The whole process is conducted in
3. Presiding leaves the room when correction is being made

Done this 27 July 2001

At Police Station, Sanski Most, BiH

The Presiding Officer (Signature)

Original: engleski

MEĐUNARODNI SUD ZA KRIVIČNO GONJENJE OSOBA
ODGOVORNIH ZA TEŠKA KRŠENJA MEĐUNARODNOG PRAVA
POČINJENA NA TERITORJI BIVŠE JUGOSLAVIJE OD 1991.

IZJAVA SVJEDOKA

PODACI O SVJEDOKU:

Prezime: Hadžić
Ime: Bajro Ime oca: Smajo
Nadimak/pseudonim: Pol: muški ženski
Datum rođenja: 15. jula 1933. Mjesto rođenja: Prhovo
Adresa: Prhovo

Telefon kući:

Telefon na poslu:

Nacionalnost: Bošnjak

Vjeroispovijest: muslimanska

Jezik/jezici koje govori: bosanski

Jezici korišteni u toku razgovora: bosanski i engleski

Trenutno zanimanje:

Prethodno:

Datum(i) razgovora: 28. august 1997., Ključ

Razgovor(e) vodili: Erik Hansen

Prevodilac: Sanja Novak

Imena svih osoba prisutnih tokom razgovora:

Potpis:

/potpisano/

Presiding
Officer

Rule 92bis

IZJAVA SVJEDOKA:

Dato mi je do znanja da se od mene traži da opišem stvari o kojima znam zato što sam bio prisutan dok su se događale, a u svojoj izjavi ću jasno naznačiti činjenice koje sam saznao od drugih.

Ovu izjavu dajem dobrovoljno i u njoj ću opisati sve što znam na najbolji mogući način.

Rođen sam u selu Prhovo, u kojem sam živio cijeli svoj život. Radio sam u Sloveniji tridesetak godina, ali sam svaki vikend dolazio kući svojoj porodici. Bio sam oženjen, ali je moja žena umrla prije nekoliko godina. Imali smo osmero djece, ali je jedan sin poginuo u selu, a drugi je bio na liniji fronta i za njega nisam čuo od 1996. Ostala djeca su sad u Njemačkoj. Sada živim sam u selu.

U subotu 30. maja 1992. sjedio sam u svom dvorištu i sjekirom šiljio kolce za grah kad su mojoj kući popodne došla dva srpska vojnika. To su bili Trivo Babić i Slobodan Gavrilović, oba iz sela Plamenice. Rekli su mi da ostavim sjekiru i da im pokažem svoje oružje. Ušli smo u kuću gdje sam im pokazao svoj pištolj. Za njega sam imao dozvolu, ali su ga ipak uzeli. Rekli su mi da više neće doći.

Vidio sam još dva vojnika, Lazu Gavrilovića i Dragana Milojevića, obojicu iz Sokolova. Sva četiri Srbina su sakupljali oružje po selu. Lazo i Dragan su me prislonili uza zid kao da će me ubiti, ali je došao Stojan Tekić i "spasio" me. On je živio u selu Tekići, samo petsto metara od Prhova.

Tog dana su neki Srbi pretukli Ćamila Medanovića. To se dogodilo pored moje kuće. Uveče sam takođe vidio kako tuku Šefika Medanovića i njegovog brata Teufika zvanog Tufa.

Ti Srbi su nam rekli da se više neće vratiti i da možemo nastaviti raditi na svojim njivama.

Većina naših žena i djece su se krili u šumi. Mi muškarci smo se organizovali i još uvijek smo imali nekoliko sjekira za odbranu.

Postavili smo barikade na cesti od Plamenica i prema Peći. Za to smo koristili neka stara stabla.

Te noći sam ostao u selu.

U nedjelju 31. maja 1992. radio sam na njivi. Kad se smračilo žene su otišle da se sakriju u šumu, a mi muškarci smo ostali. Oko 20:00 sati došli su Marinko Suknović i Stojan Tekić i pitali nas gdje su ljudi iz sela. Rekli smo im da se kriju u šumi. Rekli su nam da se mogu vratiti i spavati u selu bez straha. Nakon toga otišli su sa Safetom Medanovićem u šumu i pozvali mještane. Neki su izašli, a drugi su ostali u šumi.

U ponedjeljak 1. juna 1992. počeli smo normalno raditi na njivi. Uveče, oko 18:00 sati vratio sam se sa njive i u jednom času, dok sam sjedio u dvorištu i pio pivo, začuo sam glas iz nekog zvučnika: "Ljudi, ubićemo i zaklati svakoga koga zateknemo

u šumi i u zaklonu." U istom času sam shvatio da su srpski vojnici opkolili selo i ubrzo nakon toga u selo su iz pravca Plamenice ušli transporteri, autobusi i vojnici.

Ponovili su prijetnju preko zvučnika.

Nekoliko ljudi je izašlo iz svojih skrovišta, dok su drugi ostali. Moj sin, kći i njihovo /kao u originalu/ dvoje djece su izašli iz skrovišta i okupili se pored kuće Karanfila Osmanovića. Vidio sam Marka Adamovića koji je komandovao. Poznajem Marka Adamovića. Radio je na vojnom odsjeku u Ključu. Bio je kapetan u rezervi, a u Humićima je bio učitelj. Taj dan je nosio uniformu JNA.

Marko je ostao pred prodavnice Šefika Medanovića. Autobusi i transporteri su bili parkirani uz cestu koja je išla iz Plamenice.

Takođe sam prepoznao Boška Berića iz Sanice. On je bio kapetan.

Onog časa kad su ušli u selo prepoznao sam gorenavedene i smjesta potrčao u šumu koja je bila pored ulaza u selo.

Od mog skrovišta do prvih kuća u selu ima stotinjak metara, tako da sam vidio cijelo selo.

Vidio sam da Hamdiju Islamagića dovode iz sela u selo Plamenice. Vukli su ga iza kamiona. Oko grudi je imao konopac i ležao je na leđima dok su ga vukli.

Srbi su presjekli konopac. Mislim da je tad Hamdija već bio mrtav.

Iz svog skrovišta sam čuo jaku pucnjavu iz sela.

Ne duže od sat vremena kasnije krenuo sam natrag u selo i vidio svoju nevjestu, Rubiju Hadžić. Rekla je: "Dedo, jesi li to ti? Molim te, daj mi vode. Sanel je još uvijek živ. Otrčao je u šumu. Amel i Amela su mrtvi." Vidio sam da joj je jedna noga odsječena iznad koljena. Nabavio sam nosila i stavio je na njih. Pored nje na nosila sam stavio i njenu nogu i odnio je u kuću Sulejmana Medanovića. Kadira Brković mi je pomogla iako je i ona bila ranjena.

Takođe smo pronašli Rasemu Brković i Havu Medanović, koja je bila trudna. Rasemi je bila odsječena jedna šaka. Enesa Medanović je bila ranjena u nogu i u lijevu stranu tijela. Sve četiri žene su odnijeli u kuću Sulejmana Medanovića, a ja sam u toj kući ostao preko noći. Kadira Brković je pobjegla u Humiće.

Hava mi je rekla da se moj brat Omer i moja snaha sa dvoje djece kriju u kući mog sina Zijada.

Hava Medanović je umrla oko 22:00 sata, a Rubija u 01:00 sat.

Rasema i Enesa su još uvijek bile žive sljedeće jutro.

Otišao sam da im donesem vode. Vidio sam kuće u plamenu, a stoka je cvilila. Sreo sam svog rođaka Alema Hadžića sa ženom i unukom dok su izlazili iz staje. Pitali su me šta se desilo, a ja sam im rekao da su Hava i Rubija umrle tokom noći i da tražim vodu za Enesu i Rasemu.

Nakon što sam Rasemi i Enesi dao vode, otišao sam u Zijadovu kuću. Moj brat Omer mi je rekao da uzmem konje i odvedem njega, moju snahu Nerku i njenu djecu u Humiće gdje su bili drugi mještani.

U selu nije bilo srpskih vojnika i nije bilo pucnjave.

Vidio sam nekoliko leševa kako leže na cesti na putu od Šefikove do Sulejmanove kuće.

Otišao sam na njivu da pronadem konje. Sa njive sam izašao na cestu Peći-Prhovo. U pravcu Prhova sam primijetio dva auta na cesti. Jedan je bila bijela

Presiding
Office

Rue...

“zastava 750”, a drugi je bio plavi “jugo”. Auti su stajali haubama okrenutim prema Peći.

Auti su bili oko 150 metara udaljeni od kuće Kane Mešić, posljednje kuće u selu na cesti za Peći.

Legao sam na zemlju i čekao da vidim da li ima vojnika. Činilo se da nema nikoga. Ustao sam i vidio tijelo Hajre Hadžića.

Tijelo je ležalo na cesti, desetak metara iza juga. Hajrovo tijelo je bilo isječeno od glave do pete – bio je zaklan.

Razgledao sam uokolo i vidio tijelo Osmana Jusića udaljeno dvadesetak metara u pravcu Prhova. Osman Jusić je bio pogoden. U glavi je imao rupu.

Na istoj udaljenosti, ali u jarku pored ceste, pronašao sam tijelo Hilme Jusića. Izgledalo mi je kao da je preko njega prešlo neko teško vozilo. Tijelo je bilo nabijeno u zemlju i bilo je vrlo teško ga izvaditi.

Idući dalje prema Prhovu, našao sam još pet tijela. Sva su ležala jedno pored drugog pored živice uz desnu stranu ceste. To su bili leševi Latifa Jusića, Nermina Jusića, Ganeta Mešića, Karanfila Osmanovića i Hasana Medanovića.

Svi su bili ubijeni pogotkom u glavu.

Poznato mi je da tijelo Latifa Jusića nije identifikovano nakon iskopavanja, ali znam da sam ja stavio njegov leš u zajedničku grobnicu. U istu grobnicu sam položio i leševe mojih unuka Amela i Amele nakon što sam ih zamotao u čebe. Ni Amela nisu identifikovali.

Stigao sam u selo i otišao u kuću Sulejmana Medanovića. Vidio sam da su Rasema i Enesa još uvijek žive.

Tada smo Alem Hadžić i ja otišli u Humiće da provjerimo situaciju.

Kasnije istog dana pokušali smo se vratiti u selo, ali su nas zaustavili uniformisani četnici. To su bili Dane Popović, Milanko Popović, Mićo Vuković, sin Nikole, Mićo Babić, Dragan Babić, Neđo Josipović, Branko Đukić i Mićo Vuković, sin Bože.

Zaustavili su nas na putu prema Humićima, između Krantića i Ljutića Brda. Rekli smo im da smo na putu za Prhovo da pokupimo neke rođake iz sela.

Samo su nam naredili da se vratimo.

Sljedeće jutro smo Alem Hadžić i ja pokušali da se ponovo vratimo u selo. Ovog puta smo krenuli drugim putem i uspjeli stići u Prhovo.

Prvo smo otišli da provjerimo kako su Rasema i Enesa. Tada smo pustili stoku iz štala.

U međuvremenu je moja nevjesta Nerka ispekla pitu i kruh, koje smo, zajedno s vodom, odnijeli Rasemi i Enesi.

Odveo sam Nerku, njeno dvoje djece i mog brata Omera iz kuće mog sina Zijada gdje su se još uvijek sakrivali.

Alem Hadžić je poveo svoju ženu i unuka, koji su još uvijek bili u selu.

Oni su bili jedini preživjeli u selu, zajedno sa ranjenom Rasemom i Enesom. Svi drugi preživjeli su pobjegli.

Presiding
Officer

Page 22/25

Odvezli smo ih na kolima u Humiće. Stigli smo oko 17:00 sati. Uspjeli smo stići u Humiće idući istim putem kao i ujutro. Nismo sreli nijednog Srbina.

U srijedu, 3. juna 1992. Alem Hadžić i ja smo ponovo uspjeti doći u Prhovo. Namjeravali smo iznijeti dvije ranjene žene iz sela.

Stigli smo u kuću Sulejmana Medanovića.

Vidjeli smo da je kuća zapaljena. Kuća nije više gorila, samo je iz nje izlazio dim. Ušli smo u kuću i u prizemlju vidjeli spaljena tijela Raseme i Enese. Tijela su im bila u puzećem stavu na rukama i koljenima. Bilo je očito da su pokušale pobjeći iz kuće, ali su bile žive spaljene.

Hava i Rubija su spaljene sprijeda jer su nađene ležući na leđima. Nismo dotakli tijela. Upravo smo shvatili šta se desilo.

U Prhovu je gorilo nekoliko kuća.

Već u ponedjeljak sam vidio da su zapalili devet kuća i nekoliko staja.

Vratili smo se u Humiće.

Sljedeći dan smo Alem i ja stupili u kontakt sa predsjednikom seoske zajednice, Nedom Samardžijom, da nam izda dozvolu da odemo i prijavimo se na SUP-u u Ključu. Izdao nam je dozvolu i mi smo otišli u Ključ. Otišli smo u zgradu SUP-a.

Razgovarali smo sa nekim Kondićem, sekretarom u SUP-u. Bio je iz sela Sokolovo. Alem mu je objasnio da nam trebaju mašine da zakopamo mrtve mještane.

Tada nas je ispitivao jedan policajac, ali ne znam kako se zvao. Tražio nas je oružje i pitao o tome šta se dogodilo u Prhovu. Tada su nam izdali dozvolu za slobodno kretanje i rekli da se vratimo sljedeći utorak da nam daju neka zaštitna odijela.

Dana 8. jula 1992. Alem i ja smo se vratili u SUP. Dali su nam 4 zaštitna odijela, 4 gas-maske i 4 para rukavica. Rekli su nam da moramo sakupiti leševe do srijede u 12:00 sati kada će doći rovokopač da iskopa rupu.

Sljedeći dan smo Alem Hadžić, Bajro Jusić, Adem Medanović i ja otišli u Prhovo.

Uspjeli smo sakupiti sve leševe iz sela i umotati ih u ćebad prije 12:00 sati.

Kad smo sakupljali leševe, u selu nije bilo srpskih vojnika.

Rovokopač je stigao zajedno sa dva autobusa i nekoliko oklopnih transporterata u kojima su bili srpski vojnici.

Rovokopač je iskopao jednu jamu i mi smo sve leševe stavili u nju. Došli su neki ljudi iz Humića i pomogli nam. Moji rođaci Salko i Šefik Krantić su bili među njima.

Jama je iskopana preko puta kuće Ferhata Medanovića, na zemlji Abida Osmanovića.

Zakopali smo 38 leševa.

Takođe smo zakopali dvije krave i jednog konja, a vozač rovokopača je prekrpio jamu zemljom.

Presiding
Office:

Nakon što smo zakopali leševe, svi su napustili selo osim mene i dva transporter sa srpskim vojnicima, jer mi je naređeno da ostanem. Tada smo otišli u pravcu Plamenice i tamo mi je kapetan Branko Smiljanić iz Ratkova rekao da žele da ja budem posljednji koji napušta selo kako bih vidio da Srbi nisu opljačkali selo.

Od tog dana Alem Hadžić i ja smo jednom dnevno odlazili u Prhovo da pokupimo hranu i povrće. Mi smo jedini imali dozvolu da se slobodno krećemo pa smo to činili za ljude iz Prhova koji su bili u Humićima.

Tokom našeg boravka u Prhovu vidjeli smo Srbe kako pljačkaju kuće i uzimaju sve dragocjenosti sa sobom. Moju kuću su takođe opljačkali prije nego što je spaljena.

U Humićima sam ostao do augusta 1992. Tada sam bio u Rezvićima do 5. septembra 1992., a otamo sam otišao u Travnik. U Ključ sam se vratio 4. jula 1996.

Tijela koja su iskopana ove godine su ona koja sam ja zakopao 1992. Šesnaest muškaraca iz sela se još uvijek vode kao nestali.

KRAJ MOJE IZJAVE

Presiding
Officer

Rule 92bis

POTVRDA SVJEDOKA

Ova izjava od sedam strana mi je glasno pročitana na bosanskom jeziku i sadrži sve što sam rekao po svom znanju i sjećanju. Izjavu sam dao dobrovoljno i svjestan sam da se može upotrijebiti u sušskom postupku pred Međunarodnim sudom za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991, kao i da mogu biti pozvan da javno svjedočim pred Sudom.

Potpis: /potpisano/

POTVRDA PREVODIOCA

Ja, Sanja Novak, prevodilac, potvrđujem sljedeće:

- 1) Odgovarajuće sam kvalifikovana i ovlaštena od strane Sekretarijata Međunarodnog suda za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991. da prevodim sa bosanskog jezika na engleski jezik, kao i s engleskog na bosanski jezik.
- 2) Bajro Hadžić mi je dao do znanja da govori i razumije bosanski jezik.
- 3) Gore navedenu izjavu sam usmeno prevela s engleskog na bosanski jezik u prisustvu Bajre Hadžića koji je, po svemu sudeći, čuo i razumio prijevod ove izjave.
- 4) Bajro Hadžić je potvrdio da su, po njegovom znanju i sjećanju, činjenice i ostalo navedeno u ovoj izjavi istinite, onako kako sam ih prevela, što je potvrdio svojeručnim potpisom na predviđenom mjestu.

Potpis: /potpisano/

28. august 1997.

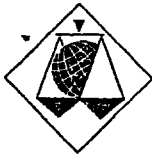
Presiding
Officer

Rule 82bis

United Nations
Nations Unies

International
Criminal Tribunal
for the Former
Yugoslavia

Tribunal Pénal
International pour
l'ex-Yougoslavie

Office of the
Prosecutor

Bureau du
Procureur

02082697 7.107

27 July 2001

Dodatak izjavi

Ime: HADŽIĆ, Bajro

Dana 27. jula 2001. dano mi je da pročitam bosanski prijevod izjavi koju sam dao i potpisao 28. augusta 1997. Želim napraviti nekoliko manjih ispravaka u toj izjavi.

1. Na trećoj stranici u drugom paragrafu stoji: Moj sin, kći i njihovo dvoje djece... Treba da stoji : Moj sin, snaha i njihovo ...
2. Na trećoj stranici u sedmom paragrafu stoji : ...Hamdiju Islamagića dovode iz sela u selo Plamenice. Treba da stoji : ...iz sela Plamenice u Prhovo.
3. Na petoj stranici u petom paragrafu stoji "seoske zajednice". Treba da stoji mjesne zajednice.
4. Na petoj stranici u šestom paragrafu stoji: Tražio nas je oružje... Treba da stoji tražio nam je oružje.

Bajro Hadžić
Bajro Hadžić

Thomas Ackheim
Thomas Ackheim, istražitelj

Samir Muhamedović
Samir Muhamedović, prevodilac

President
Office

Rules of Procedure

United Nations
Nations Unies

International
Criminal Tribunal
for the former
Yugoslavia

Tribunal Penal
International pour
l'ex Yougoslavie

7.107

02082698

**DEKLARACIJA OSOBE KOJA JE DALA PISMENU IZJAVU
U SKLADU S PRAVILOM 92 BIS**

Prijevod

Ja,

Prezime, ime: Hadžić Bajro Smajo

Datum i mjesto rođenja: 15.07.1933. Prkovo

Identifikacioni broj ili broj pasoša: [REDACTED]

ovime potvrđujem, u prisustvu predsjedavajućeg službenika CHUQING CHEN

da je sadržaj pismene izjave (izjava) koju sam dao (-la) dana 28.09.97 & 27.07.2001

i koja je priložena ovoj deklaraciji, po mom najboljem znanju i uvjerenju, istinit i tačan.

Dana: 27.07.2001

U: PU, Sanski Most,
BiH.

Hadžić Bajro

potpis davaoca deklaracije

[Signature]

potpis predsjedavajućeg službenika

Rule 92bis

